1 80 (3 00 51 

פ"ק ל"פ ובכמה דוכתי: מון וחלב ובר לא מקרי חלב בו". משמע והרב בהנ"ה לא פליני: ין ומי חלב בו". וכחוב באו"ה שם דאפי דביון דלה מקרי חלב ולית ביה אפילו איסור דרבכן אינו אוסר המאכל אוחו מי חלב שנשחר אחר שטושין הגבינות וכח"ש המחבר בסשיף ובאר"ה שם כתב דלא גרע מחלב אשה ומדברי הרב המגיד פ"ע שאח"ו אוסר המאכל: יה י"א דאסור לחתות האש בו". ובמרדכי מהמ"א נראה דחלב זכר אסור מדרבנן וכחב שבן נראה מדברי שם כחב שאסור לבשל בשר איסור בכיח ישראל בקדורה של טובד

בוכבים שמה יהחה הישראל בי' גבי לריך לשפחות עובדות כוכבים בהי קדרות ח' פל בפר וה' בל הלב וכ ב בת"ח סוף כלל ע"ף מיסו בשר גהו דוכה אלא ה"ה שאר דברים דויל בתר טעמה מיהו איו בוה אלה הומרא בעלמא ואיז העולם מהריי כול : ימ דאסורים בהנאה . סיינו בשסדיחם במים רוחחים ועירבם כד רותחיו כא לא"ם אינו אסור בהנאם ביון דאינו אסור מן החורה אלא דרדבישול וכדלעיל בפ"א יס"ג: ב ורגילות להתערב שם בשר בחלב . וכא דלא מיחפר

הגה פקר [יו] וחלב זכר לה מיקרי חלב (יד) כלל והם נפל לחוך מדירה של כשר אינו אוסר [יח] אבל חלב מחה דן [יש] (פו) ומי חלב חופרים המחכל כמו חלב עלמה וחפילו בבישול יש לחפור לכחחלה (כן משמע בארוד כלל ל"ה) פרה "א דאסור (מי) לחחות האש תחת קדירה של עובד כוכבים לפי שהם מכשלים בהם פעמים חלב פעמים בשר והמחחה החת קדירה שלהם כא לידי בישול בשר בחלב (הגהת מרדבי פ' כל הצלמים) צוד כחבו דאין לערב מים שהדיחו בהם כלי בשר עם מים שחדיתו בהם כלי חלב וליתן לפני בהמה פתו דחסורים בהנחה (מהכי"ו). עוד כהבו דהכלי שעושין בו מים (יו) להפיפה הרחש חין לשמש בו דעושין אוחה מאפר שעל הכירה ב ורגילות הוא להתערב שם בשר וחלב (מהרי"ל) ולכן יש לאסור גם כן להשממש מן (יח) הקדרות של התנורים שבבית החורף משום דנחזים עליהם לפעמים בשר וחלב מן הקדרות שמכשלים בתנורים (מהרי"ו) ובדיעבד אין לחום בכל זה בא ואף לכתחלה אין בזה אלא חומרות בעלמא והמיקל לא הפסיד :

הרמב"ם שהעתיה המהבר לשונו וכן משמע הלת בש"ם ככ"ה (דף קי"ג ב"ב) דחמר שמואל ההם בחלב אמו ולא בחלב זכר בחלב אמו ולא בחלב שחומה וא"ב כיזן דמחד תרא מפיק להו וחלב שחופה קי"ל דמדרבנו מיסא אסור וכדלקמו סי׳ פ׳ ס״נ בחלב זכר ונרחס דסרב המגיד מיירי בחלב אר של בהמה וכדפרש"י כש"ם שם וז"ל ולא כחלכ וכר שביה לו הלב מועט מו הדדים פגון אם נסתנה והיו לו דדים וכן פיי מסרפ"ל שם סיי קי וכן מוכח

מהש"ם שם להדיא דחאמר בחר הכי בפי מינים המבשל בחלב גדי שלא הניקה מהו אמר ליה מדאילטריך לשמואל למימר בחלב אמו ולא בחלב זכר זכר הוא דלא אתי לכלל אם אבל כאי כייו דאתי לכלל אם אסור ש"מ דבתלב זכר של בהמה איירי אבל בחלב זכר דאדם בשימא דלא גרע מחלב אשה ולפ"ז המחבר שַׁהשחיה לשוו הרמב"ם דמשמע מיניה דגם בחלב זכר פעור אבל אסור

מה"ע לחפיפה הרחש שהרי נהנה משום דלרחוץ רחשי בייו שחיני דבר של אכילה לא חשיב הנאה כיון שאינו נהנה מגוף האיפור ולמו שיחבאר להמן סי׳ ל"ד ע"ם וע"ל סי׳ ק"ח ס"ד בהג"ה וס"ס קניה בהג"ה: בא ואף לכתחלה כוי . פיין בח"ח כלל פ"ו ומשמע שם דבקדירום של מהכוח אין לכחמיר אפילו לכחתלם משום דאף אם כים ניהו כים

חידושי רע"כ

דבחלב אפו ושחיפת אינה ראוית לחיות אם ווח לא שייך לכן פקועת ונ"ל רא" מכיניא פי דבכורות (קף ו') מדאסר רחמנא בב"ה הא חלב לחודי שרי ודלמא אצריך לחלב בו בכה זה ליוף יו מה אשר היישנה בביר היה האב באחדי שור הולטה המדין לחלב בן פקועה אע"ב דסקרי חלב שהושר אח"כ מצאתי כן בעוח"י בשער המלך פ"ג הי"א מהל' איסורי מזבח ועדיון לדינא צ"ב אום מסתפקנא בהלב פריפה למה דקי"ל דמריפת אינה יולדת אם מקרי אינה ראיה להיות אם ואין בזה משום בב"ח וע' סנהדרין (דף פ"פ ביאור חנר"א

ורץ והלב זכר כו' . כמ"ש בפ"ו דמכשירון שאינו משקה אפי' לחכשיר את הזרעים ואינו אף כפו הלב שם קי"ד א' : [ירו] אבל חלב כו' . שב צ"ו ב' ושם קי"א א' חלב שחוםה דרבנן : [ירול] וכי חלב . פ"נ (מ"ג מ") ופ"ו (ע"ו) דפסחים ופכ"ח (קי"ל כ' קי"כ מ') ומתום' שם קי"ר א' ד"ה המבשל כו' :

א"מ) רש"י ד"ח אלא כי אתא רב דיםי כו' וחכי קאמר בן ולא חראוי להיות אם והיינו לאחר ב' חדשים אחר שהביא שערות שראוי להיות העובר ניכר אם היה בא על אשה משחביא ב' שערות ונתעברה א"כ <u>הרי דאב העובר מקרי אב</u> ה"נ י"ל דמריפה ראויה להיות אם דהא יכולה להתעבר אלא שלא תלד ע' ש"ך לעיל (כי' ג"נ סקמ"ה) א"כ היא אם עובר ונקראת אם ומ"מ י"ל דלא מקרי אם אלא אם העובר עומד להוולר אבל פריפה לא נקראת אם בשביל עובר כיון דאין סופה להוולר אה"ז מצאתי באו"ה כלל ל"א אות י"ד החלב שריפה היא בב"ח דאורייתא דראויה לתיות אם דאם היתה מקודם מעוברת יכולה להוליד אחר שנשרפה עיי"ש ולפ"ז בסריפות מתחילת יצ'רתה כגין יתרת וכדומה אין בחלבה דין בב"ח דאורייתא וע' בפמ"ע שהביא דברי האו"ה ומה שכתב עליו וצ"ע: (נסג"ס) ד"א"ל דאסור לתתות האש. קשה לי הא אינו מכוין לבשל רק להתות באש ופכיק רישא לא חוי דשמא לא בישל חעובר כוכבים בהקדירה בשר וגם חלב וצ"ל דדוקא בספק דלתבא שמא לא יהא געשה כן בסעשה שלו כמו גורר כסא וספסל ההוי ולא הוי כלל בישול בכ"ח ווהו תלי בכ' פעסים דלמעסית דהרשב"א דסתם כלי הוי כ"ס ספק לא בישל כלל ושמא בישל מים ח"ח ח"נ כן אבל למעם המור שם דהוי ס"ם ששא לא בישל תוך מעל"ע ואת"ל בישל שמא פונב להך תבשיל זוהו רק לענין איסור התבשיל אבל לענין איסור בישול כולו הדא ספיקא היא ועין : (ש"ך סקי"ע) ב"ה"ר"ר בישל היף מעל"ע ואת"ל בישל שבר משעם איסור בשול ועם"ש בריש הסימן אה"ב ראיתי דעסד בזה הפליהי ואולי י"ל דמירי דהמים שבב" הכלים הם פ" כנגד הא"

יחיד ופ"ל): (יד) בלל. כמב מש"ך משמע דלית ביה אפי' איסור דרבק ובאו"ה ב' דלא גרע מחלב אשה ומדברי הרב המגיד גראה דחלב זכר אסור מדרבנן ול"ל דהרב המגיד מיירי בהלב זכר של בהמה אבל בחלב זכר דאדם פשיטא דלא גרע מחלב אבה ולפ"ו דברי המחבר דמשמע דחלב וכר אין לוקין אבל איסורא איכא ודברי דמ"ה שב' לה מקרי חלב כלל לה פליגי דהמהבר מיירי של בהמה ורמ"ה • היידי של הדם (מיהו אף בשל הדם אפור לכתחלה משום מרחים עין כמו נחלב השה וק"ל): (פו) ופוי. וכ' החו"ה הפי' אוחו מי חלב שנשהר אחר שעושין הגבינה אופר המאכל: (פו) לדותות. כ' הש"ך בשה המרדכי שאפור לכשל כשר היבור בבית ישראל בקדרה של עובד בוכבים שמא יחתה הישראל לכן זריך לשכחות בובדות כוכביספחי קדרות א'של בפר וא'של חלב מיהו אין בזה אלא חומרא בעלמא

ואין העולם מהלים בזה : (יו) להפיפת. כ' הפ"ד והא דלא מיחסר מה"ש לחפיפת פ הכחש שהכי נהנה משום כיון דחינו דבר חבילה לח חשיב הנחה פיזו שחינו נהנה מגוף המיסור וכמ"ב פי' צ"ד ועיין בפי' ק"ה פ"ד בהגמ"ה ופ"פ קל"ה בהג"ה : (ית) הקדרות . כ' בח"ח משמע דבקדרות של מחכה חין להחמיר חפי' לכחחלה משום דהף הם היה ניתו היה הוזר ומהלבוש"י ההש עכ"ל (אלה שקשה לו לדעת רת"ה שמוסר לחחות תחת קדירת טובד כוכבים לפי שתבשלין פעמים בשל ופעמים הלב א"כ היאך מחיר לכתחלה לעשות מים מאפר ע"ג כירה לחפיפת הראש הא כתב בם רמ"א דרגיל להתערב בב"ה וא"כ כשמבשלים המים אתי לידי בישול בב"ח ודו"ק) ובסי' צ"ה ס"ד כ' הס"ו דמכאן מוכח דהפר אינו נפ"ל דאל"ב למה אובה לבבי בקדרה שעושין בו מים לחפיפת הרחש הא נעל"ם הוא ואיי בה איבוד בב ב

דמסיפן שוליאו זה דסות דלת כסלכפת אכל בתמת לפו מש"כ שם רש"י מבותר דרבת פליג על מימרת זו ורבת בתרת הוא וראי ודולה לוה דהרי הרמב"ם ול ינידי בי נה לכי ב